

ระบบสหกรณ์การเกษตร (Nokyo) ในญี่ปุ่น*

ดร. ดุสิต เจษฎาพิพัฒน์**

ทุกเมืองหรือหมู่บ้านในญี่ปุ่นมีสหกรณ์ (Nokyo) ของตนเอง สหกรณ์นี้แบ่งได้เป็นสองประเภท คือ สหกรณ์เนกประสงค์ (4,300 แห่งในปี 1985) ให้บริการด้านการธนาคาร การประกันภัยสวัสดิการต่าง ๆ บัณฑิตการผลิตทางการเกษตรและขายสิ่งจำเป็นในครัวเรือนฟาร์ม อีกประเภทหนึ่งคือ สหกรณ์เนกประสงค์ (ประมาณ 5,000 แห่ง) ประกอบด้วยสมาชิกที่มีการผลิตเฉพาะอย่างเช่น ผัก ผลไม้ นม โคเนื้อ หมู ไก่ และการเลี้ยงไหม เป็นต้น ทั้งหมดนี้รวมตัวเป็นองค์กรระดับจังหวัดประมาณ 700 แห่ง การเพิ่มขนาดของหน้าที่และความหลากหลายขององค์กรเกิดจากความต้องการ (โดยเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการเกษตร) ของสมาชิกที่เรียกร้องเอาจากสหกรณ์ของตนเอง ณ ระดับจังหวัด สมาพันธ์สหกรณ์เหล่านี้ยังมีการรวมตัวในรูปอื่นเพื่อช่วยเหลือการประสานกิจกรรมและนโยบาย

สมาพันธ์สหกรณ์ในระดับจังหวัดรวมตัวตามสาขาธุรกิจในระดับชาติ ทั้งหมดเกี่ยวข้องไปยังสหภาพกลาง (Zenchu) ซึ่งทำหน้าที่ประสานงานทั่วไปและดำเนินงานทางการเมืองเพื่อผลประโยชน์ของสหกรณ์และการเกษตร ประธานของสหภาพกลางทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงของสหกรณ์ทั้งหมด อีกทั้งยังเป็นผู้ต่อรองกับนักการเมืองและธุรกิจแทนภาคเกษตร แต่ในภารกิจทางเศรษฐกิจ (การเก็บรักษาสินค้า การนำเข้า การแปรรูป การตลาด การลงทุนร่วม ฯลฯ) เป็นของ Zenno ซึ่งในทางความเป็นจริงตามกฎหมายเป็นเพียงที่ปรึกษาของสหกรณ์ในระดับต่าง ๆ เท่านั้น

ความคิดอ่านเกี่ยวกับหลักสหกรณ์มิได้เป็นของแปลกสำหรับชนญี่ปุ่น การปลูกฝังหลักสหกรณ์แรกเริ่มเกิดจากการปลูกฝังของ Ninomiya (1787-1856) เกี่ยวกับจริยธรรม กองทุนรวมของชุมชน และการให้เงินกู้โดยไม่คิดดอกเบี้ยแก่สมาชิกในชุมชน

* แปลจาก "Agricultural Cooperatives : the Nokyo System." ใน Albrecht Rothacher 1989. *Japan's Agro-Food Sector : The Politics and Economics of Excess Protection*. New York : St.Martin's Press : 45 - 52.

**รองศาสตราจารย์ คณะธุรกิจการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร

กฎหมายปี 1900 กำหนดฐานะและการดำเนินงานของสหกรณ์โดยยึดรูปแบบสหกรณ์ที่พัฒนาโดย Raiffeisen และ Schulze-Delitzsch ขอบเขตการดำเนินงานและการขยายตัวค่อนข้างมีจำกัดในระยะแรก ๆ ภายหลังการจลาจลข้าว (Rice Riots) ในปี 1918¹ รัฐบาลเริ่มแทรกแซงตลาดข้าวมากขึ้น และในปีทศวรรษ 1920 รัฐบาลผ่านกฎหมายขยายขอบข่ายการดำเนินงานและให้สิทธิพิเศษทางการตลาดและการเก็บรักษาข้าวและธัญพืชอื่น ๆ แก่สหกรณ์

ในช่วงนั้นสหกรณ์ได้รับการสนับสนุนจากหลายทางคือการสนับสนุนจากฝ่ายสังคมนิยมและพวกเอียงซ้ายเกษตรกรขวาจัดที่เห็นตรงกับสหกรณ์ในการรวมตัวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การจัดพ่อค้าคนกลางและนายทุนเงินกู้หน้าเลือดและข้าราชการในกระทรวงเกษตรและป่าไม้ที่ต้องการแสดงบทบาทในการให้การศึกษาแก่ชุมชนรอบนอก อย่างไรก็ตามก็ยังมีกรยืนยันจากงานวิจัยของ Lemm (1977 : 61) ว่าในช่วงต้นทศวรรษที่ 1930 บริการด้านการเงินและการพาณิชย์ของสหกรณ์นั้นส่วนใหญ่คือชนชั้นนายทุนที่ดิน

การสนับสนุนของรัฐที่ให้กับสหกรณ์ขยายตัวออกไปแต่การบังคับให้เป็นสมาชิกทำให้เป็นรูปแบบของการใช้อำนาจ ช่วงเตรียมตัวทำสงครามปี 1940 สหกรณ์ต้องรับผิดชอบในการกำหนดและปฏิบัติตามเป้าหมายการผลิตอาหารพร้อมกับการจ่ายออมส่งมอบ ในที่สุดปี 1943 สหกรณ์ทั้งหมดถูกยุบรวมกับองค์กรทางการเกษตรอื่น ๆ เป็น Nokyokai ที่จัดตั้งขึ้นในแต่ละหมู่บ้าน องค์กรใหม่นี้ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการควบคุมอาหารในเศรษฐกิจยามสงคราม

เมื่อสงครามสิ้นสุดลง Nokyokai ถูกยุบและผู้นำระดับชาติถูกจับไล่ แต่ในระดับท้องถิ่นภายหลังประกาศใช้กฎหมายสหกรณ์ในปี 1947 Nokyokai ถูกยุบเพียงในนามเท่านั้น กรรมการ สมาชิก และอุปกรณ์เดิมปรากฏตัวขึ้นใหม่ภายใต้ชื่อสหกรณ์ แต่ทว่าฐานะและหน้าที่ถูกปรับเปลี่ยนให้เข้ากับสภาพการณ์ที่เป็นจริงใหม่ สหกรณ์ (โดยผ่านทาง Zenno) กลับกลายมาเป็นผู้รับซื้อข้าวในฐานะตัวแทนของ Food

Agency อันเป็นหน่วยงานผูกขาดของรัฐบาล

ในกาลต่อมาโปรแกรมการทำให้ฟาร์มทันสมัยและการส่งเสริมการเกษตรของรัฐบาลถูกยกเลิกให้แก่สหกรณ์ทั้งนี้โดยการสนับสนุนทางงบประมาณเป็นอย่างมากในภาระงานนี้

สหกรณ์บริหารและควบคุมแผนงานปรับการผลิต “โดยความสมัครใจ” (ซึ่งคือโควตาการผลิตในความเป็นจริงนั่นเอง) สำหรับสัมฤทธิ์ นม สัตว์ปีก ไข่ และผักหลายชนิดที่มีผลผลิตล้นตลาด และนับจากปี 1986 ยังทำหน้าที่จัดสรรพื้นที่เพาะปลูกข้าวภายใต้โครงการจำกัดพื้นที่ปลูกข้าวของรัฐบาล แรงจูงใจให้ปฏิบัติตามโปรแกรมต่าง ๆ เหล่านี้คือองค์กรการผลิตระดับท้องถิ่นให้การอุดหนุนทางการเงินในรูปของการจ่ายชดเชยและเงินให้เปล่า²

นอกจากนี้แล้วยังมีผลประโยชน์ด้านการเงินและงบประมาณโดยตรงเกิดขึ้นกับหน่วยงานของสหกรณ์ในปี 1983 กระทรวงเกษตร ป่าไม้และประมง (MAFF) และจังหวัดจ่ายเงินอุดหนุนโดยตรงแก่สมาชิกสหกรณ์ระดับจังหวัดถึง 1.3 พันล้านเยน นอกเหนือจากนั้นยังมีส่วนหักลดก่อนคำนวณภาษีแก่กิจกรรมที่ไม่หวังกำไร การอุดหนุนด้านดอกเบี้ย³ และเงินให้เปล่าโดยตรงจาก MAFF และบริษัทส่งเสริมอุตสาหกรรมปศุสัตว์ (Livestock Industry Promotion Corporation หรือ LIPC) สำหรับการก่อสร้างสาธารณูปโภคในโครงการของสหกรณ์

ผลจากสภาพที่คล้ายคลึงกับการเป็นบริษัทและอิทธิพลที่มีในท้องถิ่นของสหกรณ์ ทำให้ครัวเรือนฟาร์มเกือบทั้งหมด (ประมาณ 5.2 ล้าน) สมัครเข้าเป็นสมาชิก (บางครั้งมากกว่า 1 แห่ง) ครัวเรือนที่ไม่ทำฟาร์มก็เริ่มสมัครเข้าเป็นสมาชิกสมทบมากขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยวัตถุประสงค์ของการกู้เงิน สมาชิกสมทบดังกล่าวนี้มีจำนวน 2.4 ล้านครัวเรือนในปี 1983

ในปี 1981 สหกรณ์ทั่วประเทศมีกรรมการ 6,000 คนและลูกจ้าง 287,000 คน จากตัวเลขนี้ทำให้ได้กรรมการและเจ้าหน้าที่ 1 คนต่อสมาชิก 20 คน โดยเฉลี่ยสหกรณ์เนกประสงค์แต่ละแห่งมีสมาชิกสามัญ

1,300 คน และสมาชิกสมทบ 540 คน กรรมกร 14 คน และถูกจ้างในสหกรณ์ 66 คน ยอดขายผลผลิตต่อปี 1.3 พันล้านเยน บังคับการผลิต 1.1 พันล้านเยนและมีเงินฝากสูงถึง 7 พันล้านเยน จากยอดเงินฝากนี้กลายเป็นเงินกู้ 2.7 พันล้านเยนแก่สมาชิก (เดือนมีนาคม 1983)

สมาชิกต้องสั่งปัจจัยการผลิตล่วงหน้าผ่านทางสหกรณ์ของตนในระดับท้องถิ่น จากนั้นยอดความต้องการทั้งหมดจะถูกรวบรวมกันซื้อในระดับชาติ ในปี 1982 Zenno ทำหน้าที่แทนสหกรณ์ทั้งหมดในการซื้อสินค้าทุกประเภทแก่สหกรณ์คิดเป็นมูลค่าทั้งสิ้น 4,500 พันล้านเยน ประมาณสองในสามของยอดนี้เป็นปัจจัยการผลิตทางการเกษตร เช่น อาหารสัตว์ (25%) ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม (20%) ปุ๋ย (15%) ผลิตภัณฑ์เคมีเกษตร (9%) เครื่องจักรกลเกษตร (10%) รวมถึง รถบรรทุก เครื่องทำความเย็น เครื่องบรรจุ

ผลิตภัณฑ์ เครื่องมือขนส่ง และวัสดุก่อสร้าง อีกหนึ่งในสามเป็นสิ่งจำเป็นในครัวเรือน (โดยมากได้แก่อาหาร) เชื้อเพลิง สินค้าอุปโภคบริโภค เสื้อผ้าและของแห้ง

ตั้งแต่ปีทศวรรษที่ 1950 เป็นต้นมาสหกรณ์เป็นผู้ขายสินค้ารายสำคัญในระดับท้องถิ่นด้วยการขายเชื่อในการปล่อยเงินกู้สหกรณ์แทบจะไม่เคยใช้การฟ้องร้องทางกฎหมายเพื่อเรียกชำระหนี้ ในทางกลับกันสมาชิกรับเงินผ่านทางบัญชีของตนเองที่เปิดไว้กับสหกรณ์ ด้วยเหตุนี้ในทศวรรษที่ 1970 60% ของทั้งเงินฝากและหนี้สินของครอบครัวฟาร์มเกิดขึ้นกับสหกรณ์ แม้ในปี 1975 ครัวเรือนมียอดเงินฝากมากกว่าหนี้สินถึง 140%

ไม่เพียงแต่จะมีบทบาททางด้านการให้สินเชื่อสหกรณ์ยังมีฐานะสำคัญในการขายปลีกดังรายงานของ Shimpo (1976 : 123)

สหกรณ์มีข้อมูลมากมายเกี่ยวกับสมาชิกของตน.....

ข้าพเจ้าพบว่าข้อมูลเหล่านี้ถูกต้องและเชื่อถือได้เป็นอย่างยิ่ง สำหรับแต่ละครัวเรือน สหกรณ์มีรายชื่อ เพศ วัน เดือน ปีเกิดของสมาชิกในครัวเรือนทุกคน ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำและสมาชิกของครัวเรือนคนอื่น ๆ ข้อมูลล่าสุดเกี่ยวกับพื้นที่เพาะปลูก การใช้ที่ดิน ชนิดของเครื่องจักรกล และเครื่องมือการเกษตรอื่น ๆ ที่เป็นเจ้าของอยู่ จำนวนและชนิดของสัตว์ที่เลี้ยง การเป็นสมาชิกของสมาคมต่าง ๆ ชนิดของเครื่องใช้ไม้สอยอื่น ๆ ที่มีอยู่...ข้าพเจ้ายังมีข้อมูลทางเศรษฐกิจเพิ่มเติมของแต่ละครัวเรือน เช่น การออมและหนี้สินที่มีอยู่กับสหกรณ์การขายผลผลิตผ่านสหกรณ์ ขนาดและชนิดของสินค้าที่ซื้อ เช่น เครื่องจักรกล เกษตรปุ๋ยเคมี ยาปราบศัตรูพืช อาหารสัตว์ และ เครื่องใช้ไม้สอยอื่น ๆ

สำหรับเกษตรกรที่ไม่ได้ทำการเกษตรเต็มเวลาแล้ว สหกรณ์ทำหน้าที่ที่สำคัญในการอำนวยความสะดวกด้านการจัดหาปัจจัยการผลิต และบริการอื่น ๆ รวมถึงแรงงานจ้าง (ในการปลูก พืชยาปราบศัตรูพืช และเก็บเกี่ยว) และเป็นตลาดรองรับผลผลิต สิทธิพิเศษที่สหกรณ์มีอยู่ในการตลาดข้าว (ซึ่งเป็นจุดที่เกษตรกร

สุดสัปดาห์ให้การสนใจมากที่สุด) อธิบายว่าเหตุใดสหกรณ์ (ผ่านทาง Zenchu) จึงถูกคาดหวังเกี่ยวกับราคาข้าวเป็นประเด็นหลักในการหาเสียงทางการเมือง

เกษตรกรที่ทำการเกษตรเต็มเวลาวิพากษ์วิจารณ์การกำหนดราคาของสหกรณ์และการบริหารมากกว่า และมักจะหันไปหาพ่อค้าคนกลางถ้าหากว่ามีทางเลือก

โดยทั่วไปการแข่งขันในตลาดปัจจัยมักจะเป็นไปด้วยความเข้มข้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาอาหารสัตว์ บริษัทผลิตอาหารสัตว์ของบริษัทการค้า (Sogo shosha) ดูเหมือนจะมีความได้เปรียบเหนือ Zenno ในสาขาปศุสัตว์ที่มีการทำเป็นอาชีพ เช่น โคเนื้อ สุกรและสัตว์ปีก Zenno กลับมีอำนาจในการแข่งขันเหนือกว่าบริษัทในกลุ่มลูกค้าที่เลี้ยงโคเนื้อเป็นอาชีพรอง

ในทำนองที่คล้ายคลึงกันบริษัทผู้ผลิตเคมีและเครื่องจักรกลการเกษตรมีภัยในการแข่งขันมากกว่า Zenno เพราะผู้ผลิตเหล่านั้นมักจะมีขายงานการขายและบริการเป็นของตนเอง

สหกรณ์ขอให้สมาชิกปฏิบัติตามแผนการผลิต โดยกำหนดกรอบคุณภาพและมาตรฐาน แล้วรับซื้อผลิตผลทั้งหมดโดยคิดค่าบริการ ถ้าจะพิจารณาให้ดีจะพบว่าสหกรณ์มีบทบาทในด้านการตลาดเฉพาะในสินค้าข้าว นม และผักเท่านั้น ในปี 1982 ยอดขายผลิตผล 5,800 พันล้านเยนของสหกรณ์ผลิตผลต่าง ๆ มีส่วนแบ่งดังนี้ ข้าว (ส่วนที่ซื้อแทน Food Agency และข้าวคุณภาพสูงที่ซื้อเอง) 35% ผักสด 14% ผลไม้ 11% และโคเนื้อ สุกร และนมอย่างละ 6% จุดนี้ก็จะช่วยอธิบายจุดยืนของ Zenchu ในการสนับสนุนระบบการควบคุมข้าว

ในแง่ปริมาณของผลผลิตทางการเกษตร สหกรณ์มีส่วนแบ่งตลาดในครองครองการตลาดเมื่อปี 1975 ดังนี้ ข้าว ข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ 78.1% ผลไม้และผัก 46.5% และปศุสัตว์ 45.7% เพื่อเป็นการรวบรวมธุรกิจ สหกรณ์ยังคงไปทำธุรกิจด้านการแปรรูปอาหารอีกด้วย ยอดขายสินค้า 64 พันล้านเยน ในปี 1978 ของสหกรณ์ปรากฏว่าส่วนหนึ่งเป็นการแปรรูปโดยตรงของสหกรณ์โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผักและผลไม้กระป๋อง ชานม แป้งและเส้นใย แต่สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือบทบาทของบริษัทที่จัดตั้งโดยสหกรณ์ ผลิตภัณฑ์นมตราสโนว์ (มีส่วนแบ่งตลาดดังนี้คือ เนย 53% เนยแข็ง 49% ไอศกรีม 19% นมผง 42% นมข้นหวาน 24% และนมพร้อมเครื่องดื่ม 18%) เป็นของบริษัทที่เกี่ยวข้องทางธุรกิจกับสหกรณ์ บริษัทลูกชื่อ Snow Brand Food

Co. ซึ่งเป็นบริษัททำผลิตภัณฑ์เนื้อสัตว์ใหญ่อันดับห้าของญี่ปุ่น ผลิตพวกอาหารกระป๋อง แยม อาหารแช่แข็ง และเคมีถนอมอาหาร Zenno มีบริษัท Unicoop Japan เป็นบริษัทการค้าข้ามชาติที่นำเข้าอาหารสัตว์และเนื้อสัตว์รายใหญ่ของญี่ปุ่น แม้ Zenno จะได้ประโยชน์จากการทำธุรกิจด้านนี้เป็นอย่างมากแต่ก็ยังต่อต้านการเปิดการค้าเสรีด้านเนื้อวัว LIPC ใช้เครื่องมือการเก็บรักษาของ Zenno ในการดำเนินนโยบายซื้อ-เก็บรักษา-ขายเนื้อวัวที่นำเข้าเพื่อรักษาระดับราคาเนื้อวัวในประเทศ Zenno ยังทำหน้าที่เก็บรักษาข้าวที่ซื้อในฐานะตัวแทนของ Food Agency อีกด้วย ระบบสหกรณ์ของญี่ปุ่นซึ่งยึดหลัก “ราคายุติธรรม” นับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมากในระบบเศรษฐกิจ ธนาคารกลางของสหกรณ์ (Norinchukin) และสาขาระดับจังหวัด (Shinoren) มียอดเงินฝากล้านเหลือเพราะแนวโน้มของการออมที่สูงของเกษตรกร (ซึ่งเห็นได้ส่วนหนึ่งจากการลงทุนในปัจจัยทุนที่มากเกินไป)

เฉพาะสินทรัพย์รวมของ Norinchukin ในปี 1985 มีสูงถึง 22 หมื่นล้านเยน โดยมากเป็นการลงทุนในการซื้อพันธบัตรรัฐบาล และเงินฝากในธนาคารอื่น ๆ เพิ่งจะมาในระยะหลังนี้เองที่ธนาคารกลางของสหกรณ์เริ่มมีบทบาทในตลาดทุนระหว่างประเทศ การลงทุนของสหกรณ์ระดับท้องถิ่นและระดับจังหวัดกับบริหารการเงินไม่ได้เท่าเพราะเงินทุนจำนวนไม่น้อยต้องสูญเสียไปในการลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ในความเป็นจริงน้อยกว่า 30% ของเงินทุนในระบบสหกรณ์เป็นการลงทุนที่เกี่ยวกับการเกษตร บริษัทประกันภัยของสหกรณ์ (Zenkyoren) มีเงินรวมทั้งสิ้นมากที่สุด ในสาขาประกันภัยทั้งหมด สาขาระดับจังหวัดของ Zenkyoren สามารถเก็บเงินค่าประกันภัยในปี 1984 ปีเดียวถึง 2 หมื่นล้านเยน ครึ่งหนึ่งของเงินก้อนนี้ถูกนำไปประกันต่อกับ Zenkyoren กรมธรรม์ประกันในความเป็นจริงมักจะเป็นบัญชีเงินออมซึ่งมีหลักประกันชีวิตผนวกกับบำนาญ รัฐบาลมักจะคืนเงินประกันภัยพิบัติทั่วไปคืนให้พร้อมกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน

เพราะภัยพิบัติดังกล่าวมักจะเกิดขึ้นบ่อย ๆ

Zenno ยังมีบริษัทน้ำมันที่ใหญ่ที่สุดในญี่ปุ่น และยังทำธุรกิจด้านสุขภาพ เป็นนายหน้าธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ เป็นเจ้าของศูนย์ศิลปะและวัฒนธรรม วิทยาลัยเกษตรกรรม และโรงพิมพ์ซึ่งมีหนังสือพิมพ์รายวันเป็นของตนเองภายใต้ชื่อ The Nihon Nogyo Shim-bun

ในขณะที่ขนาดและความหลากหลายของธุรกิจของระบบสหกรณ์ คล้ายคลึงกับของบริษัทใหญ่ ๆ ทั่วไป จุดอ่อนในโครงสร้างและการบริหารงานทำให้ระบบงานเป็นแบบราชการมากขึ้นทุกที การประหยัดต่อขนาดเริ่มหายไป สถานะของการเป็นผู้ผูกขาด ณ ระดับท้องถิ่นมีส่วนทำให้ต้นทุนปัจจัยการผลิตสูงขึ้นพร้อมกับการลดลงของยอดขายสินค้าเกษตรโดยรวม การแก้ไขของทางราชการด้วยการรวมสหกรณ์ (33% ของสหกรณ์เอกชนประสงค์มีสมาชิกน้อยกว่า 500 คน และสมาชิกมีแนวโน้มลดลง) แต่ก็ยังเป็นไปอย่างเชื่องช้า ตั้งแต่ปี 1975 เป็นต้นมาจำนวนของสหกรณ์ลดลงไป 1% ต่อปี

ด้วยการสนับสนุนในระดับท้องถิ่นทำให้ Zenchu กลายเป็นตัวแทนปากเสียงทางการเมืองของภาคเกษตร

และยังให้ความร่วมมือแก่องค์กรทางการเมืองของเกษตรกรอื่น ๆ เช่น Japan Farmers' Union และ National Chamber of Agriculture ผู้นำระดับท้องถิ่นและระดับภูมิภาคได้รับการเลือกตั้งมาเป็นคณะให้บริหารเป็นเวลา 3 ปี โดยที่ประชุมใหญ่ ผู้นำเหล่านี้มีอำนาจท้องถิ่นเป็นอย่างมากและมักจะเป็นที่เข้าหาของนักการเมืองอนุรักษ์ซึ่งถูกร้องขอให้ช่วยเหลือด้านการเมืองในด้านการประกันราคาข้าว และการต่อต้านการนำเข้าอาหารจากต่างประเทศและรักษาสภาพประโยชน์อื่น ๆ ของภาคเกษตร เป็นต้น การแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ด้วยคะแนนเสียงแก่พรรคเสรีประชาธิปไตย (LDP) ทำให้สหกรณ์กลายเป็น “สายใยที่สำคัญในโยงใยของการเมืองอนุรักษ์นิยมของญี่ปุ่น” ผู้นำคนหนึ่งของสหกรณ์กล่าวว่า “เราสามารถทำให้ผู้สมัครคนใดคนหนึ่งไม่ชนะการเลือกตั้งได้ แม้ว่าคนที่เราสนับสนุนจะแพ้การเลือกตั้ง”

ในปี 1986 นายกรัฐมนตรีนาคาโซเนสั่งการให้มีการสอบสวนการประกอบธุรกิจของสหกรณ์ การกระทำครั้งนี้จะเป็นการเริ่มต้นการสิ้นสุดของสิทธิพิเศษทางเศรษฐกิจที่สหกรณ์ได้รับ

เชิงอรรถ

1. การจราจรเริ่มในวันที่ 22 กรกฎาคม 1918 จากการแสดงออกถึงความไม่พอใจของแม่บ้านเกี่ยวกับการที่รัฐบาลอนุญาตให้มีการขนส่งข้าวออกนอกจังหวัด Toyama การจราจรขยายตัวอย่างรวดเร็วจากเมือง Uotsu ไปยังเมืองต่าง ๆ ประมาณ 60 เมือง ตามมาด้วยการนัดหยุดงานของคณงานเหมืองถ่านหินในเกาะคิวชู เหตุการณ์นี้ส่งผลเมื่อรัฐบาลนำข้าวจากเกาหลี และได้หันตลอดจนที่กักตุนเอาไว้โดยพ่อค้าและนายทุนที่ดินมาแจกจ่าย ในวันที่ 21 กันยายน เหตุการณ์ส่งผลและรัฐบาลแสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออก (ดู Rothacher 1989 : 11)

2. เกษตรกรได้ผลประโยชน์อย่างน้อยสองทอดจากการละเว้นพื้นที่ปลูกข้าว คือ นอกจากจะได้รับเงินชดเชยตามจำนวนพื้นที่ที่ละเว้นการผลิตจากรัฐบาลโดยตรงแล้ว อาจจะปลูกพืชอื่น (ซึ่งได้รับเงินอุดหนุนเช่นกรณีข้าวโพด หรือพืชอาหารสัตว์อื่น ๆ) หรือให้เกษตรกรรายอื่นเช่าเพื่อการผลิตพืชอย่างอื่น ภายหลังเจ้าหน้าที่รัฐหรือของสหกรณ์มาตรวจเนื้อที่ก่อนจ่ายเงินชดเชยแล้ว นี่คือการยินยอมที่ยังประโยชน์ร่วม

3. เช่นดอกเบี๋ยจ่ายในกรณีการซื้อเครื่องจักรกลการเกษตร

4. โดยมากจะเป็นการขายข้าวคุณภาพดี ส่วนข้าวคุณภาพต่ำนั้นยังคงขายผ่านสหกรณ์

เอกสารอ้างอิง

Lemm, Wolfgang. 1977. **Japans landwirtschaftliche Genossenschaften.** Hamburg : Institut Für Asienkunde.

Shimpo, Mitsuru. 1976. **Three Decades in Showa** Vancouver : University of British Columbia Press.